

MARY
HIGGINS
CLARK

TU PRIKLAUSAI
MAN

Alma littera

Jis jau yra žaidęs šį žaidimą ir manė, kad šįkart bus neįdomu, bet maloniai nustebo, kad tai netgi labiau jaudina.

Sėdo į laivą Perte, Australijoje, ir ketino plaukti iki Kobos, bet rado tą moterį iš karto, todėl kitų uostų nebereikės. Vyriškis sėdi prie staliuko šalia liuko elegantiškame kruizinio laivo „Gabrielė“ restorane. Didelis ištaigingas laivas kaip tik tinka jo tikslams. Šiaip vyriškis linkęs keliauti mažesniais laivais, bet vienam tikslui visada renkasi prabangų kruizą, bent jo dalį. Visada atsargus, todėl būvę bendrakeleiviai vargiai jį atpažintų. Vyriškis moka keisti išvaizdą. Šis gebėjimas atsiskleidė koledžo dramos būrelyje.

Tyrinėdamas Redžiną Klozen jis nusprendžia, kad jai praverstų permamos – ši keturiasdešimtmetė būtų visai patraukli, jei tinkamai apsirengtų ir sugebėtų pagerinti savo išvaizdą. Redžina vilki brangų melsvą vakarinį kostiumėlį, toks tiktų blondinei, tik ne blyškiai jos veido odai, nes šitaip apsirengusi moteris tarsi išblukusi, neryški. Rusvi nedažyti plaukai surišti taip tvirtai, kad net iš kito didelės salės galo primena pagyvenusią šeštojo dešimtmečio poniją.

Be abejo, vyriškis žino, kas ji, yra matęs prieš kelis mėnesius akcinių susirinkime ir per televiziją – ekonomikos žinių kanalo laidoje moteris dalyvavo kaip finansų analitikė. Toje aplinkoje atrodė tvirta ir pasitikinti savimi. Todėl žiūrėdamas į sėdinčią prie stalo vienišą susimąsčiusią moterį, stebėdamas, kaip ji it mergaitę susijaudina, vieno keleivių pakviesta šokti, jis suvokia, kad pergale bus visiškai lengva.

Vyriškis kilsteli taurę ir tylomis ją pasveikina.

Tavo maldos išgirstos, Redžina, pažada jis. Nuo šiol tu priklausai man.

1

Suzana Čandler lėkė lyg genama pūgos ar stipraus viesulo iš savo namų rusvo smiltainio pastate į Grinič Vilidžo biurą Soho rajone, įsikūrusį amžiaus pradžioje pastatytame daugiaaukščiame name. Sėkmingai dirbdama psichoterapeute savo pačios privačiame kabinete ji tapo įžymybe, ėmusi vesti populiarią kasdienę radijo laidą „Klauskite daktarės Suzanos“.

Ankstyvą spalio rytą oras buvo gaidus, vėjuotas, ir Suzana džiaugėsi po švarkeliu pasivilkusi megztinį aukšta apykakle. Vėjas taršė tebedrėgnus po dušo jos šiaudų spalvos plaukus, siekiančius pečius, ir moteris gailėjosi neužsigobusi kaklaskarės. Prisiminė seną močiutės pamokymą: „Niekada neik į lauką šlapiais plaukais, nes mirtinai peršalsi“ ir suvokė pastarosiomis dienomis nuolat galvojanti apie močiutę Suzę. Kita vertus, močiutė užaugusi Grinič Vilidže, todėl nenuostabu, kad jos dvasia plevena kur nors netoliese.

Suzana sustojo prie šviesoforo Merserio ir Hiustono gatvių kampe. Pirmadienio rytas, pusė aštuonių, gatvėse dar nedaug žmonių, bet po valandos minios skubės į darbą.

Ačiū Dievui, savaitgalis baigėsi, tyliai pasidžiaugė Suzana. Didžiąją šeštadienio ir sekmadienio dalį ji praleido Rajoje su paniurusia motina. Čia nieko nuostabaus – sekmadienį mama būtų šventusi keturiasdešimtąsias vestuvių metines. Be to, Suzana susikirto su vyresniąja seserimi Dija, atvykusia į svečius iš Kalifornijos.

Sekmadienio popietę, prieš grįždama į miestą, dar užsuko į tėvo namus Bedford Hulse, juose jis su antrąja žmona Binke su-

rengė kokteilių vakarėlį. Suzana įtarė, kad kaip tik Binkė pasirinko šią dieną. „Ketvirtosios mūsų pažinties metinės“, gyrėsi ji.

Aš labai myliu abu tėvus, galvojo Suzana, priėjusi savo biuro pastatą, – bet būna dienų, kai norisi maldauti, kad jie pagaliau suaugtų.

Paprastai ji pirmoji atsidurdavo viršutiniame aukšte, bet praeidama pro savo senų laikų draugės ir patarėjos Nedos Harding biurą nustebė, kad priimamajame dega šviesos. Matyt, Nedai teko anksti atsikelti. Suzana nepritariamai papurtė galvą ir atidarė išorines duris, šiaip jau turinčias būti užrakintas, tada perėjo koridoriumi pro tamsius jaunesniųjų patarėjų kabinetus, sustojo prie pravirų Nedos kabineto durų ir nusišypsojo. Draugė, kaip paprastai, buvo tokia susikaupusi, kad net neišgirdo Suzanos žingsnių.

Neda sėdėjo sustingusi, kaip įprastai darbe: įbedusi kairę alkūnę į stalą, delnu parėmusi kaktą, dešine ranka vartė storos bylos puslapius. Sidabriniai Nedos plaukai atrodė jau sutaršyti, akiniai nuslinkę nuo nosies, stangrus kūnas lyg pasiruošęs šokti ir bėgti. Neda buvo itin gerbiama Niujorko advokatė. Geraširdės močiutės išvaizda derėjo su išmintimi ir agresyvia energija, su kuria ji kibdavo į darbą, ypač apklausdama prokuroro liudytojus teisme.

Moterys susipažino ir susidraugavo prieš dešimtį metų Niujorko universitete, kai dvidešimt dvejų Suzana studijavo teisę antrame kurse, o Neda buvo jos dėstytoja. Trečiame kurse Suzana susitvarkė tvarkaraštį taip, kad dvi dienas per savaitę galėtų dirbti pas Nedą. Vėliau visi draugai, išskyrus Nedą, be galo nustebė, kai dvejus metus padirbėjusi Vestčesterio apygardos prokuroro padėjėja Suzana metė darbą ir įstojo į psichologijos doktorantūrą. „Aš tiesiog turiu taip daryti“, anuomet aiškino ji.

Pajutusi, kad Suzana stovi tarpduryje, Neda pakėlė akis ir šiltai nusišypsojo.

– O, žiūrėkit, kas atėjo. Ar savaitgalis buvo geras, Suzana? O gal nė neverta klausti?

Neda žinojo ir apie Binkės vakarėlį, ir apie keturiasdešimtąsias motinos vestuvių metines.

– Kaip ir tikėjaisi, – ironiškai atsakė Suzana. – Dija atsirado pas mamą šeštadienį, ir galiausiai jiedvi įsiraudojo. Kai pasakiau

Dijai, kad taip elgdamasi dar labiau skaudina mamą, ji šoko ant manęs. Puolė priekaištauti, esą jei aš prieš dvejus metus būčiau mačiusi savo vyrą žūstantį po sniego lavina, suprasčiau jos sielvar-tą. Pasiūlė verčiau pakišti mamai petį, ant kurio ši galėtų išsiverkti, o ne įtikinėti, kad reikia gyventi toliau. Pasak sesers, turėčiau labiau užjausti mamą. Aš atsikirtau, kad nuo mamos ašarų man jau įskaudo peties sąnarys – tada Dija visai pasiuto, bet mama tai nuleido juokais.

Tada nuėjau į tėčio ir Binkės vakarėlį, – toliau pasakojo Suzana. – Beje, tėtis nori būti vadinamas Čarlzu, ir tai vainikuoja šią temą, – ji atsiduso. – Štai koks buvo mano savaitgalis. Dar vienas toks, ir pačiai prireiks psichoterapeuto pagalbos. Tik man tai per brangu, todėl galiausiai turėsiu kalbėtis pati su savimi.

Neda užjausdama pažvelgė į Suzaną. Ji vienintelė iš visų draugių žinojo visą tiesą apie Džeko ir Dijos tragediją ir sudėtingas tėvų skyrybas.

– Manau, tau reikia parengti gelbėjimosi planą, – pasakė ji.

Suzana nusijuokė.

– Mieloji, gal tau pavyks koki sukurti. Įtrauk išlaidas į visų mano skolų sąrašą; jaučiuosi ypač skolinga, kad gavai man darbą radijuje. O dabar turiu eiti, reikia pasiruošti laidai. Beje, ar pastaruoju metu aš tau padėkojau?

Prieš metus Mardžė Makin, populiarios laidos vedėja ir artima Nedos draugė, pakvietė Suzaną, kaip teisės ekspertę ir psichologę, dalyvauti laidoje apie garsią bylą. Po sėkmingo pirmojo pasirodymo Suzaną imta kviesti ir į kitas laidas. Vėliau Mardžė perėjo į televiziją, o Suzanai buvo pasiūlyta pakeisti kasdienės pokalbių laidos vedėją.

– Nekvailiok, – atsakė Neda. – Nebūtum gavusi to darbo, jei nebūtum jo verta. Dirbi labai gerai, pati puikiai žinai. Kas šiandien tavo svečias?

– Šią savaitę domiuosi, kodėl moterims viešumoje reikia būti atsargioms. Donaldas Ričardsas, psichiatras ir kriminologas, parašė knygą „Dingusios moterys“, kurioje nagrinėja kai kuriuos jo tirtus dingusių moterų atvejus. Jam pavyko išaiškinti daug bylų, bet kelios įdomiausios vis dar neužbaigtos. Aš skaičiau tą knygą

ir ji man patiko. Ričardsas aprašo kiekvieną moterį, jos dingimo aplinkybes, gilinasi į priežastis, kodėl protinga moteris susidėjo su žudiku, mėgina atskleisti, kas jai nutiko. Taigi mes pasikalbėsime apie knygą ir įdomiausias bylas, paskui aptarsime, kaip klausytojos galėtų išvengti pavojingų aplinkybių.

– Gera tema.

– Ir aš taip manau. Nusprendžiau prisiminti Redžiną Klozen. Šis įvykis visada mane domino. Ar prisimeni ją? Žiūrėdavau verslo žinių kanalo laidas ir žavėdavausi ta moterimi. Kai prieš šešerius metus tėtis per gimtadienį padovanojo man čekį, nusprendžiau nusipirkti Redžinos rekomenduojamų akcijų. Sandoris pasirodė esąs sėkmingas, ir aš jaučiausi skolinga tai analitikei.

Neda pažvelgė į ją ir susiraukė.

– Redžina Klozen dingo prieš trejus metus Honkonge, išlipusi iš kruizinio laivo. Labai gerai prisimenu – šis įvykis buvo plačiai aprašytas spaudoje.

– Tai įvyko po to, kai aš išėjau iš apygardos prokuratūros, – pasakė Suzana. – Bet, jos motinai Džeinei lankantis pas apygardos prokurorą, buvau ten užbėgusi pas draugę. Tada ponია Klozen gyveno Skarsdeile. Vestčesterio apygardos prokuroras niekuo negalėjo padėti, mat Redžina veikiausiai taip ir neišvyko iš Honkongo, o iki ten jo galios nesiekė. Nelaimingoji motina visiems rodė Redžinos nuotraukas ir pasakojo, kaip nekantriai duktė laukė tos keilionės. Nepamiršau šio įvykio ir ketinu apie jį kalbėti savo laidoje.

Nedos žvilgsnis sušvelnėjo.

– Aš šiek tiek pažįstu Džeinę Klozen. Mudvi tais pačiais metais baigėme Smito koledžą. Dabar ji gyvena Bikman Pleise. Ta moteris visada atrodė labai tyli, todėl manau, kad ir Redžina buvo drovuolė.

Suzana kilstelėjo antakius.

– Gaila, nežinojau, kad pažįsti poniją Klozen. Būtum su ja susitarusi, kad susitiktų su manimi. Iš mano užrašų matyti, kad Redžinos motina visiškai nenučiuokė, jog jos duktė su kuo nors susitikinėja. Bet, jei pasikalbėčiau su ponია Klozen, gal ji atskleistų ką nors svarbaus, kas andai atrodė nereikšminga.

Neda susikaupė ir suraukė kaktą.

– Gal nebus per vėlu. Esu keliskart bendravusi su Dagu Leitonu, Klozenų šeimos advokatu. Paskambinsiu jam devintą valandą. Gal jis susitars, kad įdvi susitiktumėt.

Po devynių dešimt ant Suzanos rašomojo stalo suzvimbė vidaus ryšio telefonas.

– Skambina advokatas Daglas Leitonas, – pranešė sekretorė Džaneta. – Stiprybės, daktare. Jis neatrodo gerai nusiteikęs.

Suzana bemeilijo, kad Džaneta, šiaip jau puiki sekretorė, neaptarinėtų skambinančių žmonių. Vis dėlto jos apibūdinimai dažniausiai labai taiklūs, pamanė sau.

Vos pradėjusi kalbėtis su Klozenų advokatu ji iš karto suprato, kad šis tikrai nepatenkintas.

– Daktare Čandler, mes prieštaraujame, kad viešintumėte ponios Klozen nelaimę, – griežtai pareiškė jis. – Redžina yra vienintelė mano klientės duktė. Jei jos kūnas būtų buvęs surastas, būtų labai skaudu, bet taip neatsitiko, todėl poniją Klozen vis dar kanina nežinia – o gal jos duktė tebėra gyva? Maniau, kad Nedos Harding draugė nesivaiko tokių sensacijų ir nesinaudoja žmonių nelaimėmis populiariosios psichologijos labui.

Suzana prikando lūpą, kad neišsiveržtų aštri pastaba, ir šaltokai atsakė:

– Pone Leitonai, jūs pats nurodote priežastį, kodėl reikia kalbėti apie šį atvejį. Savaime aišku, kad poniai Klozen daug blogiau kiekvieną dieną krimstis, gal jos duktė tebegyva ir kur nors kaninasi, negu sužinoti, kas iš tiesų atsitiko. Kiek girdėjau, nei Honkongo policija, nei privatūs ponios Klozen pasamdyti tyrėjai nerado jokių įrodymų, ką Redžina veikė ir kur linkėjo išlipusi iš laivo. Mano laida girdima penkiose valstijose. Tikimybė menka, bet gal kuris nors mūsų klausytojas yra plaukęs tuo laivu ar anuomet lankęsis Honkonge – jis galėtų mums paskambinti ir pranešti ką nors svarbaus. Gal yra mačiusių Redžiną išlipant iš „Gabrielės“? Vis dėlto ta moteris buvo nuolat rodoma per verslo žinių kanalą, o kai kurie žmonės puikiai prisimena veidus.

Nelaukdama atsakymo Suzana padėjo ragelį ir įjungė radiją. Ji buvo įrašiusi laidos reklamą, kurioje minėjo savo šiandienį sve-

čia ir Klozen bylą. Trumpas laidos anonsas buvo transliuojamas praėjusį penktadienį, bet laidos redaktorius Džedas Džinis žadėjo pakartoti jį šį rytą. Suzana primygtinai prašė, kad jis neužmirštų. Po dvidešimties minučių, skaitydama gautą iš mokyklos septyniolikmetės pacientės charakteristiką, Suzana išgirdo pirmąjį laidos anonsą. Dabar lieka viltis, kad jos klausosi žmonės, ką nors žinantys apie šį atvejį, pamanė ji.

2

Pasisekė – automobilio imtuvas penktadienį buvo nustatytas pokalbių laidos dažniu, kitaip vyriškis nebūtų išgirdęs reklamos. Automobilis lėtai šliaužė spūstyje, jo vairuotojas beveik nesiklausė radijo, bet išgirdęs Redžinos Klozen pavardę padidino garsą ir ėmė įdėmiai klausytis.

Žinoma, nėra dėl ko jaudintis, ramino jis save. Redžina buvo labai lengva pergalė, moteris noriai padėjo vykdyti jo sumanymą ir pati labai stengėsi, kad nė vienas laivo keleivis nepastebėtų jų-dviejų romano.

Jis kaip visada buvo labai atsargus, tiesa?

Pirmadienio rytą dar sykį klausydamasis anonso vyriškis nebesijautė toks tikras. Kitą kartą reikės būti dar atsargesniam. Keturis kartus jam pavyko. Liko penktas. Kitą savaitgalį vyriškis išsirinks dar vieną moterį, tada jo misija bus baigta ir ateis ramybė.

Savaime aišku, iki šiol jis nė karto nesuklydo. Vykdo savo misiją, niekas jo nesutrukdys. Vyriškis suirzęs išklausė anonsą ir malonų, drąsinantį daktarės Suzanos balsą: „Redžina Klozen buvo įžymi investicijų patarėja, mylima duktė ir draugė. Ji dosniai aukojo labdarai. Šiandien mano laidoje kalbėsime apie jos dingimą. Mes norime atskleisti paslaptį. Gal kas nors iš jūsų turi trūkstantą dėlionės dalį? Klausykitės mūsų.“

Vyriškis staigiu judesiu išjungė radiją ir garsiai ištarė:

– Daktare Suzana, nekišk nosies ne į savo puodą. Tai ne tavo reikalas. Įspėju: jei pati tapsi mano reikalu, tavo dienos bus suskaičiuotos.

3

Kai Suzana atvyko į studiją, daktaras Donaldas Ričardasas, knygos „Dingusios moterys“ autorius ir šiandienės laidos svečias, jau buvo čia – aukštas, lieknas tamsiaplaukis, mėlynakis vyriškis, baigiantis ketvirtą dešimtį. Jis nusiėmė skaitymo akinius ir atsistojo, kad pasisveikintų. Paskui šiltai šyptelėjo ir spustelėjo Suzanai ranką.

– Daktare Čandler, išpėju: ši knyga man pirmoji, esu naujokas šioje srityje ir nervinuosi. Jei staiga sutriksiu, jums teks mane gelbėti.

Suzana nusijuokė.

– Daktare Ričardsai, mano vardas Suzana. Tiesiog pamirškite mikrofoną, įsivaizduokite, kad mudu stovime atsirėmę į tvorą ir plepame.

Kam jis taip kuklinasi, toptelėjo Suzanai po penkiolikos minučių, kai Ričardasas ramiai, su išmanymu kalbėjo apie savo knygoje aprašomus atvejus. Ji pritardama linktelėjo, jam sakant:

– Kai dingsta žmogus – žinoma, aš kalbu ne apie vaikus, o apie suaugusius, – pareigūnai pirmiausia klausia, ar jis dingo ne savo noru. Žinot, Suzana, stebėtina daug žmonių staiga nutaria viską mesti, pradėti naują gyvenimą, tiesiog tapti kita asmenybe. Dažniausia to priežastis – finansiniai ar šeiminiai rūpesčiai. Be abejo, tokį kelią renkasi bailiai, bet taip esti. Kad ir kokios būtų aplinkybės, ieškant žmogaus pirmiausia reikėtų patikrinti jo sąskaitas banke...

– Kredito kortelėmis gali naudotis ne tik savininkas, bet ir jas pavogęs asmuo, – įsiterpė Suzana.

– Teisybė, – sutiko Ričardasas. – Kai žmogus dingsta savo noru, paprastai sužinome, kad nepajėgė pakelti to, kas jo laukia. Toks dingimas – tai pagalbos šūksnis. Žinoma, dalis asmenų išnyksta ne savo noru, bet kai kurie atvejai būna suvaidinti, sunkiai atskleidžiami. Visada sunku įrodyti, kad žmogus kaltas dėl žmogžudystės, jei nerandama kūno. Kai kurie žmogžudžiai taip apdairiai jo atsikrato, kad neįmanoma įrodyti mirties, ir žudikas lieka nenubaustas. Pavyzdžiui...

Suzana ir Ričardasas aptarė kelis neišaiškintus dingimo atvejus iš jo knygos, kai aukos nebuvo surastos. Tada laidos vedėja pasakė:

– Noriu priminti klausytojams, kad kalbamės su daktaru Donaldu Ričardasu, kriminologu, psichiatru, knygos „Dingusios moterys“ autoriumi. Šioje knygoje nagrinėjamos per pastaruosius dešimt metų dingusiųjų istorijos. O dabar, daktare Ričardsai, norėčiau išgirsti jūsų nuomonę apie vieną jūsų knygoje neaprašytą atvejį. Tai Redžina Klozen. Pirmiausiai supažindinsiu klausytojus su jos dingimo aplinkybėmis.

Suzanai nereikėjo žiūrėti į užrašus.

– Redžina Klozen buvo gerbiama investicijų patarėja Lang Teilor vertybinių popierių bendrovėje. Dingo būdama keturiasdešimt trejų. Pasak pažinojusių Redžiną, asmeniniame gyvenime ji buvo drovi. Gyveno viena, dažnai atostogaudavo su motina. Prieš trejus metus, šiai gydantis lūžusią koją, Redžina išvyko į kelionę prabangiu laivu „Gabrielė“. Sėdo į laivą Perte, ketino aplankyti Balį, Honkongą, Taivaną bei Japoniją ir baigti kelionę Honolulu. Bet Honkonge moteris išlipo iš laivo – sakėsi ketinanti kurį laiką paviešėti tame uoste ir pasivyti „Gabrielę“ Japonijoje. Keliautojai kartais keičia maršrutą, todėl niekas nieko neįtarė. Išlipdama Redžina pasiėmė tik lagaminą ir rankinę, buvo geros nuotaikos, atrodė laiminga. Užsisakė taksi iki pusiasalio viešbučio, užsiregistravo, paliko daiktus kambaryje ir išėjo į miestą. Daugiau jos niekas nematė.

– Daktare Ričardsai, jei dabar imtumėtės tirti šią bylą, ką darytumėt?

– Susirasčiau keleivių sąrašą ir patikrinčiau, ar dar kas nors išlipo Honkonge, – atsakė jis. – Pažiūrėčiau, ar moteris kam nors

skambino iš laivo, gal siuntė ar gavo pranešimų faksu. Komunikacijų biuras turi saugoti įrašus. Apklausčiau keleivius, ar dingusioji su kuo nors bendravo, ypač domėčiausi vienišais vyriškiais, – Ričardas patylėjo ir pridūrė: – Tokie būtų pirmieji žingsniai.

– Visa tai buvo padaryta, – tarė Suzana. – Buvo atliktas nuodugnus tyrimas, dalyvavo ir laivininkystės bendrovė, ir privatūs tyrėjai, ir Honkongo policija. Prieš trejus metus britai ten dar turėjo valdžią. Buvo nustatyta tik tiek: Redžina dingo vos išėjusi iš viešbučio.

– Manyčiau, ji turėjo su kuo nors susitikti ir labai stengėsi tai nusišlepti, – spėjo Ričardas. – Galbūt meilės romanas užsimezgė laive. Tikriausiai ši hipotezė buvo patikrinta.

– Taip, bet niekas nepastebėjo, kad Redžina būtų rodžiusi dėmesį kokiam nors vyriškiui.

– Galbūt ji ketino susitikti su juo Honkonge, todėl nusprendė palikti laivą ir vėl sugrįžti, kad viskas atrodytų spontaniškiau, – svarstė Ričardas.

Suzana ausinėse išgirdo balsą – redaktorius pranešė, kad skambina klausytojas.

– O dabar po reklamos išklausysime tų, kurie mums skambina, – pasakė ji, nusiėmė ausines ir paaiškino: – Reklamos teikėjai apmoka mūsų sąskaitas.

Ričardas linktelėjo.

– Taip ir turi būti. Beje, kai Klozen byla itin domėjosi žiniasklaida, aš buvau išvykęs iš šalies. Tai įdomi byla. Iš to, ką dabar išgirdau, sprendžiu, kad čia įsipainiojęs vyriškis. Drovi vieniša moteris tampa ypač pažeidžiama, kai palieka savo įprastinę aplinką, kurioje saugumą teikia darbas ir šeima.

Tikriausiai pažįsti mano motiną ir seserį, ironiškai pagalvojo Suzana.

– Pasiruoškite grįžti į eterį. Dabar penkiolika minučių atsakinėsim į klausimus. Aš atsiliepsių, o paskui mudu kalbėsime.

– Kaip pasakysite.

Jie užsidėjo ausines ir klausėsi skaičiavimo nuo dešimt iki vieno.

– Su jumis vėl daktarė Suzana Čandler, – vėl prabilo Suzana. – Mano svečias – daktaras Donaldas Ričardas, kriminolo-

gas, psichiatras, knygos „Dingusios moterys“ autorius. Prieš reklamą mudu kalbėjomės apie finansų analitikės Redžinos Klozen bylą. Moteris dingo Honkonge prieš trejus metus, plaukdama kruiziniu laivu „Gabrielė“. O dabar klausomės telefono skambučių. – Ji pažvelgė į monitorių. – Mums skambina Luiza iš Forto Li. Kalbėkite, Luiza.

Klausimai pasipylė kaip iš gausos rago: kaip tokios protingos moterys gali susidėti su žmogžudžiais? Ką daktaras Ričardas mano apie Džimio Hofos* atvejį? Ar tiesa, kad netgi po daugelio metų galima ištirti kaulų DNR?

Galiausiai liko laiko dar vienai reklamai ir paskutiniam skambučiui.

Per pertraukėlę iš aparatinės paskambino redaktorius.

– Noriu sujungti su viena pašnekove. Tik turiu perspėti – ji užblokavo savo atpažinimo numerį. Iš pradžių neketinome leisti į eterį, bet moteris tvirtina galinti kai ką pasakyti apie Redžinos Klozen dingimą, todėl verta atkreipti dėmesį. Prisistatė netikru vardu – Karena.

– Junkite ją, – paliepė Suzana ir, užsižiebus tiesioginio eterio lemputei, prašeko į mikrofoną: – Karena – paskutinė mūsų pašnekovė. Redaktorius sako, kad ji ketina papasakoti kai ką svarbaus. Labas, Karena.

Skambinančioji kalbėjo kimiai, vos girdimai.

– Daktare Suzana, prieš dvejus metus aš plaukiau kruiziniu laivu. Tada jaučiausi blogai, buvo įpusėjęs mano skyrybų procesas. Nebeįstėčiau vyro pavyduliavimo. Kelionės metu susipažinau su vienu vyriškiu. Jis man skyrė daug dėmesio, bet elgėsi ramiai, diskretiškai. Įplaukę į naują uostą susitikdavome nuošalioje vietoje ir kartu apžiūrinėdavome miestą, o vėliau skyrium grįždavome į laivą. Vyriškis tikino norintis išvengti apkalbų. Jis buvo išvaizdus, dėmesingas. Ko gero, anuo metu man to reikėjo. Vyriškis pasiūlė palikti laivą Atėnuose, ilgiau paviešėti tame mieste, o vėliau skristi į Alžyrą ir tęsti kelionę iš Tanžero.

* Jimmey Hoffa – JAV profesinių sąjungų lyderis, dingęs 1975 m. – Vert.

Suzana pasijuto lyg apklaudama liudininką prokuratūroje – štai šis ims ir atskleis kai ką svarbaus. Donaldas Ričardsas palinko į priekį, kad geriau girdėtų kiekvieną žodį.

– Ar sutikote su to vyriškio pasiūlymu? – paklausė Suzana.

– Vos nesutikau. Bet paskambino mano vyras ir ėmė maldauti, kad suteikčiau dar vieną galimybę išsaugoti mūsų santuoką. Tasai, su kuriuo ketinau likti Atėnuose, buvo jau išlipęs iš laivo. Mėginau jam prisiskambinti ir įspėti, kad lieku laive, bet jis nebuvo užsiregistravęs viešbutyje, kaip žadėjo, todėl mudu nebesusitikome. Bet aš turiu nuotrauką, joje tasai vyriškis stovi antrame plane, ir jo dovanotą žiedą su užrašu „Tu priklausai man“. Juk gražinti jo nebegalėjau.

Suzana rūpestingai apsvarstė savo žodžius.

– Karena, jūsų pasakojimas gali itin praversti Redžinos Klozen dingimo byloje. Susitikit su manimi ir parodykit tą nuotrauką.

– Aš... aš nenoriu įsipainioti. Mano vyras įtūžtų, jei sužinotų, kad buvau susipažinusi su kitu ir net ketinau likti su juo Atėnuose.

Ta moteris kažką slepia, pamanė Suzana. Jos vardas ne Karena, ji stengiasi pakeisti balsą ir tuoj padės ragelį.

– Karena, prašau užeiti į mano konsultacijų kabinetą, – skubiai pakvietė Suzana. – Štai adresas, – išbėrė ji ir maldaujamai pridūrė: – Redžinos Klozen motina nori sužinoti, kas nutiko jos dukteriai. Aš jūsų neišduosiu.

– Ateisiu trečią valandą.

Ryšys nutrūko.